

Dagsordenens enkelte punkter.

I. Generaldirektørens beretning.

Generaldirektørens rapport¹⁾ var som sædvanlig i 2 dele, én om ILOs virksomhed i 1967 og én om et specielt emne. Emnet for denne sidste rapport var i år ILO og menneskerettighederne.

I alt deltog 237 talere i debatten om generaldirektørens rapport og belyste fra mange sider ILOs bidrag til beskyttelse og til udbygning af de menneskerettigheder, der blev proklameret i Philadelphia i 1944²⁾. De fleste talere fremhævede den betydning ILOs arbejde havde haft gennem fastsættelse af internationale normer, ved den kontrol af overholdelsen af disse normer, som løbende finder sted, samt gennem de tekniske samarbejdsprogrammer på bistandsbasis. De fremhævede endvidere den relevans og levedygtighed, der fortsat knyttede sig til definitionen af ILOs målsætning, som den fremgår af konstitutionen og Philadelphiaerklæringen, og pegede her på den kløft, der endnu består mellem den formelle anerkendelse af disse frihedsrettigheder og de faktiske forhold i mange af medlemslandene. Det var i talerne et gennemgående træk at ILO måtte forstærke sit arbejde i nært samarbejde med De Forenede Nationer og særorganisationerne, således at en mere verdensomspændende anerkendelse af menneskerettighederne kunne nås, og således

at der kunne blive tilvejebragt betingelser for at sådanne rettigheder kunne blive enhvers lod. Der blev fra flere sider peget på forholdet mellem de økonomiske vilkår i en given stat og menneskerettighedernes vilkår, idet det blev fremhævet at vanskeligheden ved at skabe menneskeværdige forhold i sidstnævnte henseende ofte var en følge af de økonomiske trange kår i landet snarere end manglende positiv indstilling fra de regerendes side. Andre fremhævede heroverfor, at der ikke nødvendigvis var en sådan sammenhæng, og påpegede at der ofte var en risiko for at de økonomiske vilkår fik en prioritet fremfor hensynet til at skaffe den enkelte fundamentale menneskelige rettigheder.

ILOs generaldirektør David A. Morse understregede i sin svartale de farer, der opstår, hvis menneskerettigheds-principperne ikke kan føres ud i livet: Verden er nu for lille, og farerne for freden er allerede for stor til, at vi fortsat vil kunne tolerere skrigende uligheder mellem mennesker. Hvis vi svigter i bestræbelserne for at overvinde disse tendenser, eller hvis vi opgiver kampen, erkender vi faktisk, at mennesket er ude af stand til at leve op til sine egne idealer og uværdigt til de rettigheder og friheder, som man har kæmpet så ihærdigt og så længe for. Menneskerettighederne kan ikke garanteres, hvis der ikke eksisterer

¹⁾ Report of the Director-General, Report I, International Labour Conference, 52nd Session, 1968 (Geneva, ILO, 1968), Part 1: The ILO and Human Rights; Part 2: Activities of the ILO, 1967.

Rapport I, I. del er oversat til dansk af arbejds- og socialministeriernes internationale afdeling „ILO og menneskerettighederne“, maj 1968, København.

²⁾ På den internationale arbejdskonference i Philadelphia i 1944 blev der vedtaget en principerklæring, som dels uddyber dels præciserer organisationens formål og funktioner. I erklæringen, der supplerer organisationens konstitutionelle formålsbestemmelser udtales bl. a.: „Konferencen fastslår på ny de grundlæggende principper organisationen bygger på, først og fremmest

a) arbejde er ingen handelsvare

b) ytrings- og foreningsfrihed er væsentlige for varige fremskridt

c) fattigdom et sted betyder en fare for velstanden overalt

d) kampen mod nød må føres videre med uformindsket kraft inden for alle stater og ved uafbrudt internationalt samarbejde, hvor repræsentanter for arbejderne og arbejdsgiverne på lige fod med regeringens repræsentanter ved fri diskussion og i demokratiske former arbejder for det fælles bedste.